

LEWIS CARROLL

ALICE YE HARİKALAR DIYARI

carpe diem!

Birinci Bölüm

Tavşan Deliği

Alice bankta ablasının yanında oturmak-tan sıkılmaya başlamıştı. Ve de hiçbir şey yapmamaktan... Bir iki kez onun okuduğu kitaba şöyle bir göz atmıştı ama kitapta ne resim vardı, ne de ilginç konuşmalar. ‘Resimsiz ve sıkıcı bir kitap’ diye düşündü Alice, ‘Kim ne yapsın onu?’

Tam bu sırada, pembe gözlü beyaz bir tavşan koşarak yanından geçti.

Bunda çok da şaşılacak bir şey yoktu. Alice, Tavşan’ın kendi kendine “Hay aksi! Hay aksi! Çok geç kalacağım!” diye söylen-diğini duydu ancak bunu da öyle aman aman sıra dışı bulmadı. Daha sonra tekrar düşündüğünde, buna şaşırması gerektiğini fark etti ama o an için bu Alice’e oldukça doğal görünmüştü.

Tavşan, yeleşinin cebinden köstekli bir saat çıkardı. Saate baktıktan sonra adımlarını sıklaştırdığında Alice de ayağa fırladı. Daha önce ne yelek giyen ne de yeleşinin cebinden köstekli saat çıkaran bir tavşan görmediği kafasına ancak o zaman dank etmişti. Merakına yenilerek Tavşan'ın peşi sıra çayırdaki koşarken şans eseri onun kocaman bir tavşan deliğine daldığını gördü.

Alice bir saniye bile kaybetmeden Tavşan'ın arkasından deliğe girdi. Ancak bu delikten nasıl çıkacağını hiç hesaba katmamıştı...

Bir süre tünel gibi dümdüz ilerleyen tavşan deliği, birdenbire uçuruma dönüştü. Bu o kadar ani oldu ki, Alice durup düşünecek vakit bulamadan kendini çok derin bir kuyuya düşerken buldu.

Ya kuyu çok derindi, ya da çok yavaş bir şekilde düşüyordu. Çünkü düşerken etrafına bakmaya ve başına neler geleceğini merak etmeye çokça vakti olmuştu. Aşağı bakıp neyle karşılaşacağını anlamaya çalıştı ancak aşağısı hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlıktı...

Düş babam düş... Bu düşüşün hiç mi sonu yoktu!

“Acaba şu ana kadar kaç kilometre düştüm?” dedi yüksek sesle. “Herhalde dünyanın merkezine yaklaşmışımdır. Şimdi bir

bakalım: Dünyanın merkezinin altı bin dört yüz otuz kilometre derinde olması gerek, galiba...”

Alice okulda buna benzer birkaç şey öğrenmişti, içinde bulunduğu durum bilgisini göstermek için çok da iyi bir fırsat olmasa da öğrendiklerini tekrar etmek kendisi için oldukça iyiydi.

Düş babam düş düş...

Yapacak başka bir şey yoktu. Bu yüzden Alice yine kendi kendine konuşmaya başladı: “Bu gece kedim Dinah beni çok özleyecek, bundan eminim! Umarım çay saatinde ona bir tabak süt vermeyi akıl edebilirler. Dinah, canımın içi! Keşke sen de burada benimle olsaydın! Havada fare yok maalesef, ama onun yerine bir yarasa yakalardın. Fareye çok benzerler, biliyorsun. Peki, ama acaba bizim kedi hiç yarasa yemiş miydi?” Sonra birdenbire pat! Saman ve kuru yapraklardan oluşan bir yığınının üstünde buldu kendini ve düşüşü de böylece sona ermiş oldu.

Alice’in hiç canı yanmamıştı. Hemen ayağa fırladı. Başını kaldırıp yukarı baktı ama bu sefer de yukarısı kapkaranlıktı. Önünde ise yine uzun bir koridor uzanıyordu. Beyaz Tavşan’ın telaşlı telaşlı uzaklaştığını gördü. Kaybedecek bir saniyesi bile olmayan Alice, çabucak takibe koyuldu.

Onun bir köşeyi dönerken şöyle dediğini duyabildi, “Ah kulaklarım ve de bıyıklarım, amma da geç kaldım!”

Alice hemen arkasındaydı ama tekrar köşeyi döndüğünde Tavşan’ı göremedi. Birden ortadan kaybolmuştu. Alice kendini uzun ve alçak tavanlı bir holde buldu. Holü tavandan asılı bir sıra lamba aydınlatıyordu.

Hol boyunca kapılar sıralanmıştı ama hepsi de kilitliydi. Alice bunun ayırdına, hepsini teker teker açmaya çalıştıktan sonra vardı. Buradan nasıl çıkacağını merak ederek, üzgün üzgün holün ortasına doğru yürümeye başladı.

Birden karşısına üçayaklı küçük bir sehpa çıktı. Sehpa dökme camdan yapılmıştı. Üstünde ise minicik altın bir anahtardan başka hiçbir şey yoktu. Alice’in ilk düşüncesi bunun holdeki kapılardan birine ait olduğu yönündeydi.

Yine hayal kırıklığı!

Ya kilitler çok büyüktü, ya da anahtar çok küçüktü. Her halükârda bu anahtar hiçbir kapıya uymadı. Ancak holü ikinci kez kolaçan ederken, daha önce fark etmediği, saçakları yere değen, uzun bir perdeyle karşılaştı. Arkasında da otuz santim boyunda küçük bir kapı gizliydi. Minik altın anahtarı bu kilitte denedi. Ve içi sevinçle doldu. Anahtar uymuştu!

Alice kapıyı açtı. Arkasında, tavşan deliğinden çok da büyük sayılmayacak bir geçit uzanıyordu. Dizlerinin üstüne çöktü. Geçidin sonunda hayatında hiç görmediği kadar muhteşem bir bahçe vardı. Bahçeyi hayranlıkla seyre daldı. Bu karanlık holden çıkıp rengarenk çiçeklerin açtığı tarhların ve serin sular püskürten fiskiyelerin arasında gezinmeyi nasıl da arzu ediyordu. Ama kapıdan başı bile geçemiyordu. ‘Hem zaten başım geçse bile’ diye düşündü zavallı Alice, ‘omuzlarım olduğu sürece bu pek de işe yaramaz. Ah, teleskop gibi uzayıp kısalmayı nasıl da isterdim! İşe nereden başlayacağımı bilseydim teleskop da olabilirdim herhalde...’

Görüyorsunuz işte, Alice bir süredir o kadar çok sıra dışı şey yaşamıştı ki, aslında çok az şeyin gerçekten imkânsız olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Küçük kapının önünde öylece beklemenin bir anlamı yoktu. Belki başka bir anahtar, ya da insanlara teleskop gibi uzayıp kısalmanın kurallarını öğreten bir kitap bulabileceğini umarak tekrar sehpaye doğru yürüdü... Bu sefer de sehpanın üstünde küçük bir şişe buldu. “Ama bu şişe daha önce kesinlikle burada değildi!” dedi kendi kendine. Şişenin boynundaki etiketin üze-

rinde kocaman ve zarif harflerle 'İÇ BENİ' sözcükleri yazılıydı.

Öyle 'İç beni' gibi şeyler söylemek kolaydı da bizim küçük akıllı Alice'imiz hemen, hiç düşünmeden içecek miydi bakalım?

"Hayır, önce bir inceleyelim" dedi. "Herhangi bir yerinde 'zehirli' yazıyor mu yazmıyor mu görelim."

Ancak şişenin üstünde 'zehirli' ibaresi yoktu, dolayısıyla Alice tadına bakacak cesareti kendisinde buldu. Üstelik tadı da çok hoşuna gitti. Vişneli turta, muhallebi, ananas, kızarmış hindi, akide şekeri ve sıcak tereyağlı tost tatlarının bir karışımıydı adeta. Anında hepsini içip bitirdi.

“Ne tuhaf bir his!” dedi Alice. “Sanki bir teleskop gibi kısalıyorum.”

Gerçekten de öyle oluyordu. Şimdi sadece yirmi santim boyundaydı. Artık küçük kapıdan geçip gördüğü o muhteşem bahçeye gidebileceğini düşününce yüzü aydınlandı. Önce, yine de, daha fazla kısalıp kısalmayacağını anlamak için birkaç dakika bekledi. Bu konuda biraz endişeliydi. “Çünkü sonunda” dedi Alice kendi kendine, “Tamamen eriyerek yok da olabilirim, mum gibi... Merak ediyorum, acaba o zaman neye benzerdim?” derken mum söndükten sonra alevinin neye benzediğini hayal etmeye çalıştı çünkü daha önce böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu.

Bir süre sonra daha fazla küçülmeyeceğine emin oldu ve vakit kaybetmeden bahçeye gitmeye karar verdi. Fakat zavallı

Alice! Kapının yanına vardığında minik altın anahtarı almayı unuttuğunu, almak için sehpaaya yürüdüğünde ise ona ulaşmanın artık mümkün olmadığını gördü. Cam yüzeyde duran anahtarı, alttan baktığı halde gayet net görebiliyordu. Büyük bir gayretle sehpanın ayaklarından birine tırmanmaya çalıştı ama zemin çok kaygandı. Sonunda yorgunluktan soluk soluğa kaldı ve ümidi kaybeden zavallı küçük kız, yere çöküp ağlamaya başladı.

“Hadi ama... Böyle ağlayarak bir yere varamazsın!” dedi Alice kendi kendine, oldukça sert bir ses tonuyla: “Hemen sesini kesmeni tavsiye ediyorum!”

Genellikle kendine çok iyi tavsiyelerde bulunurdu ancak bunlara pek sık uymazdı. Bazen de kendini gözünden yaş gelecek kadar sert azarladığı olurdu. Bir seferinde, kendi kendisiyle oynadığı kroki oyununda hile yaptığı için kulaklarını çekmeye kalkmıştı, çünkü bu tuhaf kız iki ayrı kişi olduğunu farz etme konusuna fazla düşkündü.

‘Ama şimdi iki ayrı kişi olduğumu farz etmenin ne faydası var ki?’ diye düşündü zavallı Alice, ‘Bu boyla doğru düzgün tek bir kişi bile olamam!’

Kısa süre sonra gözleri sehpanın altında duran küçük bir cam kutuya takıldı. Kutuyu açtı. İçinde minicik bir kek vardı. Üstünde

kuru üzümlele güzelce ‘YE BENİ’ sözcükleri yazılıydı. “Pekâlâ, yiyeceğim” dedi Alice. “Eğer beni büyütürse anahtarı alırım. Yok eğer küçültürse, kapının altından geçerim. Yani her iki ihtimalde de bahçeye giderim ve hangisi olursa olsun, umurumda değil!”

Kekten ufak bir parça ısırıldı. Bir yandan da “Acaba hangisi? Acaba hangisi?” diye endişeleniyordu. Eli ise büyüyor mu, küçülüyor mu anlamak için başının üstündeydi. Aynı boyda kaldığını fark edince oldukça şaşırıldı.

Aslında insan kek yediğinde genellikle de olan budur, aynı boyda kalır. Ama Alice sıra dışı şeylerin olmasını beklemeye çok alışmıştı. Bu yüzden bu seferki normal şey ona çok can sıkıcı ve aptalca göründü.

Ardından işe koyuldu ve kısa sürede keki yiyip bitirdi.

İkinci Bölüm

Göz Yaşı Gölcüğü

“En tuhafın da en tuhafı!” diye bağırdı Alice. O kadar şaşırmıştı ki, bir an düzgün bir cümle bile kuramaz olmuştu. “Şimdi de dünyanın en büyük teleskopuymuşum gibi uzuyorum!” dedi ayaklarına bakarken. “Elveda ayaklarım!” onları zar zor görebilmişti, o kadar uzaktaydılar. “Ah, zavallı küçük ayakcıklarım! Artık ayakkabı ve çoraplarınızı size kim giydirecek, canlarım? Eminim, o ben olmayacağım... Ben sizi düşünemeyecek kadar uzaklarda olacağım. Kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalacaksınız.”

Birden kafasına dank etti ve ‘Yine de onlara kibar davranmalıyım’ diye düşündü. ‘Yoksa belki de beni gitmek istediğim yerlere götürmezler! Ne yapсам acaba? On-

lara her yıl bir çift bot hediye edebilirim mesela...’

Bu işin altından nasıl kalkacağını planlamaya devam etti: “Botları postayla göndermem gerekecek” dedi kendi kendine. “Bu amma da acayip görünecek. İnsanın kendi ayaklarına hediye yollaması! Ayrıca adres de ne tuhaf olacak!

Alice’in Sağ Ayağı

Oturma Odası

Şöminenin yanı,

(Alice’ten sevgilerle).

Off, amma da saçma sapan konuşuyorum!”

Tam o anda başı holün tavanına çarptı. Aslında boyu dokuz ayaktan da fazlaydı şimdi. Hemen minik altın anahtarı kapıp bahçe kapısına koştu.

Ancak zavallı Alice’in tek yapabildiği, bahçeye tek gözüyle bakabilmek için yere uzanmak oldu. Şimdi kapıdan geçmek her zamankinden çok daha imkânsızdı. Yere oturup ağlamaya başladı.

“Kendinden utanmalısın” dedi Alice, “Koskoca kızsın!” Bu lafi içinde bulunduğu duruma gerçekten de cuk oturmuştu.

“Böyle ağlayıp zırlayamazsın! Hemen kes şu ağlamayı! Sana söylüyorum!” diye

kendini azarladı ama ağlamaya da devam etti. Galonlarca gözyaşı döktü. Sonunda ayaklarının dibinde büyükçe bir gölcük oluştu. Derinliği on santim kadardı ve hollün yarısını kaplıyordu.

Bir süre sonra uzaktan gelen ayak seslerini duydu. Ne olup bittiğini görmek için çabucak gözlerini sildi. Beyaz Tavşan geri dönmüştü. Çok şık giyinmişti. Adeta iki dirhem bir çekirdekti. Bir elinde beyaz bir çift eldiven, diğerinde de büyük bir yelpaze tutuyordu. Aceleyle, koştura koştura geliyordu. Bir yandan da kendi kendine “Ah! Düşes, Düşes! Ah! Onu bu kadar beklettim şimdi nasıl da vahşileşecek!” diye söyleniyordu. Alice kendini o kadar çaresiz hissediyordu ki yoldan kim geçse yardım isteyecek durumdaydı. Bu yüzden Beyaz Tavşan yaklaştığında alçak ve çekingen bir sesle söze başladı “Lütfen, efendim...” Bu sözleri duyan Tavşan’ın ise ödü koptu. Beyaz eldivenlerle yelpazeyi elinden düşürdü ve karanlığa dalıp kayboldu.

Alice yelpaze ve eldivenleri yerden aldı. Hol çok sıcak olduğunda bir yandan konuşurken bir yandan da kendini yelpazelemeye başladı. “Vay canına! Bugün her şey ne kadar da tuhaf! Dün ise her şey ne kadar normaldi. Acaba gece boyunca mı değiştim? Bir bakalım... Bu sabah uyandığımdaya aynı

kişi miydim? Sanki kendimi biraz değişik hissediyordum. Ama eğer aynı kişi değilsem, bir sonraki soru şu olur: Ben kimim? Ah, işte bütün sorun bu!” Ve kendiyile aynı yaşta olan tanıdığı bütün diğer çocukları aklından geçirdi. Onlardan birine dönüşüp dönüşmediğini anlamak istiyordu.

“Eminim ki Ada değilim” dedi Alice. “Çünkü onun saçı kıvrıcık. Benimki ise hiç de kıvrıcık sayılmaz. Ve Mabel olmadığım dan da eminim, çünkü ben pek çok şey biliyorum. Oysa Mabel, o kadar az şey biliyor ki! Ayrıca Mabel, Mabel’dir ve bense, benim. Ah! Ne kadar da karışık bir durum bu! Bakalım eskiden bildiğim şeyleri hâlâ hatırlıyor muyum? Mesela, dört kere beş on iki eder. Ve dört kere altı on üç ve dört kere yedi de hay aksi! Bu hızla yirmiye kadar zor sayarım! Yine de çarpım tablosu bir şey ispat etmez ki! Öyleyse coğrafyayı deneyelim. Paris’in başkenti Londra’dır ve Roma’nın başkenti Paris’tir ve Roma da... Hayır, bunların hepsi yanlış! Bundan eminim! Herhalde ben artık Mabel oldum! Bir de ‘Ne şirinsin sen’i ezberden okumaya çalışayım bakalım...” Ve sanki derste ezbere bir şey okuyormuş gibi ellerini kucağında birleştirerek şiiri okumaya başladı. Ama sesi kısık ve garip çıkıyordu. Sözcükler de eskiden olduklarından daha farklıydılar:

*'Ne şirinsin sen küçük timsah
Uzatırsın kumlara parlak kuyruğunu,
Nil Nehri'nin suları nasıl da
İyice aydınlatır her bir altın pulunu!*

*Ne de neşeyle sırttır,
Ne zarif açar pençelerini,
Ve küçük balıkları ne güzel
Davet eder çenesinden içeri!*

“Bu sözlerin doğru olmadığından eminim” dedi zavallı Alice. Sözlerine devam ederken gözleri yeniden yaşla doldu. “Kesin Mabel oldum. Eh madem öyle, artık hep bu delikte kalırım! Birilerinin kafalarını uzatıp ‘Hadi tatlım, yukarı çık!’ demelerinin artık hiçbir yararı olmayacak. Sadece yukarı bakıp şöyle diyeceğim: ‘Peki o halde ben kimim? Siz önce bana onu söyleyin. Ben de eğer o kişi olmaktan memnunsam, yukarı çıkarım. Eğer değilsem, başka biri olana kadar bu delikte kalmaya devam ederim’ Ama... Ama...” diye aniden gözyaşlarına boğuldu Alice. “Birilerinin kafalarını uzatmalarını ve beni buradan çıkarmalarını o kadar istiyorum ki! Burada tek başıma olmaktan bıktım!”

Bunu söylerken ellerine baktı ve şaşırıldı. Konuşurken Tavşan’ın küçük beyaz eldivenlerinden birini farkına olmadan eline

geçirmişti. ‘Bunu nasıl yapmış olabilirim ki?’ diye düşündü. ‘Yine küçülmeye başladım herhalde.’ Ayağa kalkarak boyunun ölçüsünü hesaplamak için sehpanın yanına giderek durdu. Ve şunu fark etti: Boyu şimdi, aşağı yukarı iki ayaktı ve süratle küçülmeye devam ediyordu. Kısa süre sonra bunun sebebinin elindeki yelpaze olduğunu anladı. Onu çabucak elinden attı ve böylece küçülerek yok olmaktan tam zamanında kurtuldu.

“Az kalsın gidiyordum!” dedi Alice. Bu durum onu bayağı korkutmuştu ama yok olup gitmediği için de memnundu. “Şimdi bahçeyi düşünmeliyim!” diyerek son sürat küçük kapıya doğru koştu. Fakat... Ne büyük bir trajedi! Küçük kapı yine kapalıydı. Minik altın anahtar da tekrardan camdan yapılmış sehpanın üstünde duruyordu. ‘Şimdi her şey eskisinden de kötü’ diye düşündü zavallı kızcağz. “Çünkü daha önce hiç bu kadar küçülmemiştim, hem de hiç! Ve bunun çok kötü bir şey olduğunu söylemeliyim, hem de çok!”

Bu sözleri söylediği sırada ayağı kaydı ve bir anda, cup! Boğazına kadar tuzlu suya battı. İlk aklına gelen, her nasılsa bir şekilde denize düştüğü oldu. Kısa süre sonra ise aslında nerede olduğunu anladı. Dokuz ayak boyundayken ağladığında oluşan göz-

yaşı gölcüğünün içindeydi. “Keşke o kadar ağlamasaydım!” dedi Alice kendi gözyaşı gölcüğünde yüzerken. Bir yandan da sudan çıkabileceği bir yer arıyordu. “Şimdi ağlamamın cezasını çekiyorum işte. Sanırım, kendi gözyaşımda boğulacağım! Bu gerçekten de tuhaf bir durum! Zaten, bugün her şey tuhaf değil mi?”

Tam o sırada, biraz ilerde bir şeyin suda çırpındığını duydu. Ne olduğunu anlamak için o tarafa doğru kulaç attı. İlk bakışta, herhalde bir mors ya da su aygırır diye düşündü. Ama sonra ne kadar küçüldüğünü hatırladı ve diğer yüzücünün kendisi gibi kayıp suya düşen bir fare olduğunu gördü.

‘Acaba şu fareyle konuşmaya çalışsam’ diye düşündü Alice, ‘bunun bir yararı olur mu? Burada her şey alışılmışın o kadar dışında ki, onun gayet güzel konuşabildiğini düşünüyorum. Hem her halükârda bunu denemekten bir zarar gelmez.’ Böylece söze başladı: “Hey Fare, bu gölcükten çıkmanın yolunu biliyor musun? Yüzmekten çok yoruldum. Hey, Fare!”

Fare ona oldukça meraklı bir ifadeyle baktı. Sanki küçük gözlerinden birini kırpmış gibi geldi Alice’e. Ama Fare tek kelime bile etmedi.

‘Belki de İngilizce anlamıyordur’ diye düşündü Alice. ‘Belki de bir Fransız fare-sidir.’

Bu sefer şöyle dedi: “Ou est ma chatte?” Bu Fransızca ders kitabındaki ilk cümleydi. Fare aniden sudan dışarı sıçradı. Korkudan zangır zangır titriyordu. Alice, “Ah, özür dilerim!” diye bağırdı hemen zavallı hayvanın hislerini incitmekten korkarak. “Kedilerden hoşlanmadığınızı tamamen unutmuştum.” İşte bu sefer cevap gelmişti, “Hoşlanmamak mı?” diye bağırdı fare cırtlak ve heyecan dolu bir sesle. “Sen benim yerimde olsaydın kedilerden hoşlanır mıydın? Onlar bize kötülük getirmekten başka ne yaptılar ki!”

“Peki, bir daha onlardan bahsetmem” dedi Alice, konuşmanın konusunu değiştirmek için acele ederek. “Siz... Siz şey... Köpek sever misiniz?” Fare yine cevap vermedi. Bu yüzden Alice hevesle devam etti: “Evimizin yakınında o kadar tatlı küçük bir köpek var ki, size göstermeyi çok istedim! Küçük parlak gözlü bir teriyer, biliyor musunuz? Ah, tüyleri de öyle uzun ve kıvr kıvr ki! Attığınız şeyleri size geri getiriyor ve oturup yemek vermeniz için yalvarıyor. Ve daha neler neler yapıyor bir görseniz... Yarısını bile anlatmadım size. Sahibinin bir çiftliği var ve adam onun çiftlikte çok işe yaradığını söylüyor, ağırlığınca altın eder-

miş! Çiftlikteki bütün sıçanları öldürüyor-
muş... Hay aksi!” diye bağırdı Alice acı bir
sesle. ‘Korkarım onu yine gücendirdim!’
diye düşündü çünkü Fare olabildiğince hızlı
yüzerek Alice’ten uzaklaşmaya çalışıyordu.
Bu arada çırpınmaktan etrafa hatırı sayılır
miktarla su sıçratıyordu.

Bu yüzden arkasından tatlı tatlı seslendi:
“Fare, şekerim! Lütfen geri geliniz, eğer hoş-
lanmıyorsanız ne kedilerden ne de köpek-
lerden bahsetmeyiz!” Bu sözler üzerine Fare
geri dönüp Alice’e doğru yavaşça yüzmeye
başladı. Yüzü solgun görünüyordu, her-
halde heyecandandır diye düşündü Alice.
“Hadi gel kıyıya çıkalım da sana hikâyemi
anlatayım. Böylece neden kedilerle köpek-
lerden nefret ettiğimi de öğrenirsin” dedi
Fare alçak ve titrek bir sesle.

Artık kıyıya çıkmanın da tam zamanıydı.
Zira gölcük, içine düşen kuşlar ve hayvan-
larla hınca hınç dolmuştu. Bir Ördek, bir
Dodo Kuşu, bir Papağan, bir Kartal ve bir-
kaç ilginç canlı daha... Alice önden yüzdü
ve onun peşi sıra bütün herkes kıyıya çıktı.

Bölüm 3

Politik Bir Yarışla Kuyruklu Bir Yalan

Kıyıda toplanan kalabalık son derece tuhaf görünüyordu. Kuşların tüyleri karmakarışık ve diğer hayvanlarınsa kürkleri vücutlarına yapışmıştı. Hepsi sıırıslıkam, hoşnutsuz ve rahatsız bir durumdaydılar.

İlk soru tabii ki nasıl kuruyacaklarıyla ilgiliydi. Bu konuda herkes fikrini söylemeye başladı. Hep bir ağızdan konuşup kafa şişiriyorlardı. En sonunda otoriter bir şahıs olduğu çok belli olan Fare yüksek sesle “Susun hepiniz ve beni dinleyin! Fikirlerinizi teker teker söyleyin de ne dediğiniz anlaşıl-sın!” dedi. Herkes hemen sustu. Ancak bu sefer de kimseden bir fikir çıkmadı. Alice endişeli endişeli etrafına bakıyordu çünkü

bir an önce kurumazsa çok kötü üşüteceğinden emindi.

Dodo Kuşu ciddi bir sesle “Bizi kurutacak en iyi şey politik bir yarıştır” dedi.

“Politik bir yarış da nedir?” dedi Alice. Öyle çok öğrenmek istediğinden falan değil de daha çok Dodo’nun birisi konuşsun diye susmuş olmasından dolayı sormuştu sorusunu. Ayrıca ondan başka kimse bir şey sormaya niyetli görünmemişti.

“Aslında” dedi Dodo, “açıklamanın en iyi yolu bu yarışı düzenlemektir.”

Önce yere bir yarış alanı çizdi, çemberimsi bir şeydi bu. “Şekli çok da önemli değil” dedi ve herkesi alanın içinde bir yerlere yerleştirdi. Bazılarını oraya, bazılarını buraya... “Bir, iki, üç ve başla!” türünden bir işaret yoktu. Canlarının istediği anda koşup istediği anda da durabiliyorlardı. Bu yüzden yarışın ne zaman bittiğini anlamak kolay değildi. Yarım saat kadar koşuttuktan ve de oldukça kuruduklarında Dodo birden bağırды: “Yarış bitmiştir!” Herkes onun etrafına toplandı. Nefes nefese “Peki kim kazandı?” diye sorup durdular.